

Приближава ме. Ето лукавата, прѣдателската усмивка, която ще придружи първата му фраза.

— „Четохте ли какво ви сж накастрили въ „Нова Зорница“ пита той и чака да види какво щж кажж.

Другъ пжтъ бѣше *одглаголи*, сега: *накастрили*! Той има и още варианти на тоя глаголъ: *начеса*!

И кой бѣше сѣдналъ да казва, че българскиятъ языкъ билъ бѣденъ? Само за думата *глупавъ* ние имаме толкова още разнообразни термини: простакъ, добитѣкъ, овца, гарга, пуякъ, тѣпоглавъ, празноглавъ, Тонко, незлобивъ, будала, хаплю, Михалъ, галфонъ, папинъ, гламавъ, дивакъ, наивенъ *невиненъ*, *добродушенъ*, *честенъ*, — тие три послѣдни термина работатъ въ столицата...

Но на думата си... И чака Толовъ да исхуля редактора, да се наслади отъ съзерцанието на унизителния гнѣвъ, който ще пламне по лицето ми. И той е пригответилъ нѣколко съболѣзнователни думи за мене и толкова ругателни за оскърбителя ми.

Но този пжтъ рѣшихъ да му не давамъ това удоволствие. Азъ отговорихъ сухо:

„Сичко е право казано тамъ.“

Внезапността на такъвъ неочакванъ отговоръ просто го зашемети.

— „Какъ? Право?... Съвсѣмъ напротивъ! Тоя господинъ... Азъ ви увѣрявамъ...“

— „Сбогомъ, бързамъ,“ казахъ азъ и тръгнахъ бързишкомъ, като оставихъ приятеля да се съкрушава и да увѣрява нѣщо...

— „Чакайте! Чакайте! Молж ви!“
Кой ме вика?